

Martirajul unui hughenot

Martirajul unui hughenot

Născut la Paris, la începutul secolului al XVI-lea, Barthelémy Milon era fiul unui biet cârpaci de încălțămintă. În casa părintească nu avusese nici lux, nici confort, de nici un fel; în schimb, nevoia venea adesea să-i schimbe domiciliul, astfel că de cele mai multe ori nu știa de unde-i va veni pâinea pentru a doua zi.

Cu toate acestea, Bartholo (cum era numit băiatul) creștea și se întărea. Prietenii săi îi admirau îndemânarea, vigoarea și inteligența; toți îi recunoșteau superioritatea și se supuneau capriciilor lui. Tatăl lui Bartholo se îngrijea prea puțin de el, lăsându-l să alerge pe străzi de dimineața până seara și deseori și de seara până dimineața.

Ajuns la adolescență, Bartholo a devenit șeful împuternicit al unei bande de tineri derbedei care se dedau la tot felul de nebunii. Avea o părere înaltă despre propriile abilități și nu pierdea nici o ocazie să le valorifice în ochii prietenilor săi. Îndrăzneț până la a nu-și da niciodată seama de pericol, se arunca fără prejudecată în dese certuri și încăierări care aveau loc pe străzile Parisului. Iar dacă nu ieșea învingător, cel puțin își satisfăcea aspirațiile caracterului său ambițios și tiranic.

Băiatul sălbatic și nedisciplinat a devenit curând un tânăr înflăcărat și voluntar, care nu căuta decât plăcerile zadarnice pe care le poate oferi această lume. Bartholo nu cunoștea frâu; se consacră cu pasiune înclinațiilor depravate și înainta cu pași grăbiți pe drumul care-l ducea la pierzare.

Deși crescut în sânul Bisericii romane, îi disprețuia învățăturile, ridiculizându-i pe preoți, a căror viață îi oferea un trist exemplu. Cât despre adevărații credincioși, cei numiți „eretici” sau „hughenoți”, îi detesta din tot sufletul și nu pierdea ocazia să-și bată joc sau să fie răutăcios față de ei. Astfel trăia Barthelémy Milon când Domnul l-a oprit deodată de pe această pantă sinistă.

Într-o zi, într-una din aventuroasele expediții cu care era obișnuit, Bartholo a căzut și și-a rupt câteva coaste. S-a târât până acasă gemând și blestemând și, refuzând orice ajutor medical, a spus că se va îngriji singur. Rănile păreau că se cicatrizează și gândea că-și va relua viața de altădată, dar în scurt timp s-au făcut simțite adevăratele consecințe ale căderii sale. Coloana vertebrală îi fusese lezată și, puțin câte puțin, a pierdut posibilitatea folosirii picioarelor. După câteva luni a devenit complet infirm.

Nenorocitul băiat! Odinioară puternic și cutezător, acum devenise slab ca un copilaș, trebuind să-și petreacă ziua într-un fotoliu, la fereastra tatălui său. Din fericire pentru el, mai putea încă să se servească de mâini și să vegheze asupra întreținerii zilnice; era însă incapabil să facă un pas fără ajutorul altuia, iar fiecare mișcare îi cauza dureri de nesuportat. Mâna lui Dumnezeu apăsa cu putere asupra lui Bartholo, dar voința tot nu i se frângea; orgoliul său părea de neâmbălânzit. Inima îi era plină de gânduri rele; nemulțumirea și revolta se citeau pe fața lui. Gelozia pe care o simțea față de toți cei care nu erau chinuți ca el creștea. Îi ura pe preoți și pe toți cei care aveau un aspect clerical.

Era epoca în care fiecare vorbea despre Luther, călugărul german care a îndrăznit să-și ridice glasul împotriva Papei și a dogmelor Bisericii romane, perioadă în care doctrinele evanghelice puse în lumină de marele reformator găseau în Franța mulți aderenți. Hughenoții (cum erau numiți credincioșii) se bucurau în acea perioadă de o oarecare libertate.

Într-o zi, Bartholo a văzut trecând prin fata ferestrei sale pe un om pe care l-a recunoscut ca fiind un pastor hughenot. După obiceiul său, infirmul i-a adresat câteva cuvinte grosolane, însoțite de un blestem îngrozitor. Pastorul s-a oprit, surprins să audă din gura unui tânăr bolnav asemenea expresii, ieșind fără cea mai mică provocare.

El și-a fixat ochii plini de tandrețe asupra băiatului și, apropiindu-se de fereastră, a spus liniștit: „Tânăr nefericit, de ce îți bați joc de mine? Dar, mai ales, de ce blestemi tu sfântul Nume al lui Dumnezeu? Nu vezi că ești lovit în trup pentru a-ți fi eliberat sufletul din robia păcatului?”

Spunând acestea, străinul s-a îndepărtat. Mare a fost surpriza lui Bartholo! Profund impresionat, nu putea să-și ia privirea de la pastorul care se îndepărta liniștit. „Să-mi elibereze sufletul? Ce înseamnă aceasta?”, gândea acum tânărul infirm.

În acel moment, pastorul părea că se răzgândește; s-a întors, apropiindu-se încă o dată de fereastra la care era așezat Bartholo și, trăgând un volum de dedesubtul cutelor robei sale, i l-a întins spunând: „Citește aceasta, prietene, și, când voi mai trece pe acest drum, peste câteva zile, să-mi spui ce gândești despre ea”. Bartholo a luat cartea pe care i-o întinsese păstorul și a deschis-o imediat. Era o parte din Noul Testament, comoara de neprețuit într-o epocă în care cărțile erau foarte rare și foarte scumpe.

Bartholo a început să citească și, din ce citea, se simțea tot mai pătruns de conținutul prețiosului volum. Această carte îi vorbea despre sufletul său, despre starea lui de păcat, despre necesitatea mântuirii, dar mai ales despre Domnul Hristos Mântuitorul, venit în această lume pentru a salva ce era pierdut. Puțin câte puțin, curiozitatea, cea care l-a împins să persevereze în lectura sa, i s-a transformat în admirație, la care i s-a adăugat curând un profund respect. Pe măsură ce citea, în inima lui se trezeau sentimente ciudate. S-a văzut cu viața lui trecută în lumina lui Dumnezeu, înțelegând că numai Domnul Isus Hristos putea să-i șteargă păcatele. Cei care-l înconjurau erau surprinși de schimbarea care s-a produs în comportarea infirmului, dar nimeni nu se gândea să-l întrebe.

După câțva timp, pastorul hughenot a venit din nou la fereastra lui Bartholo. Mare i-a fost surpriza când s-a văzut primit nu de injurii sau de cuvinte profane, ci de un surâs afectuos. „Vino mai aproape”, îi strigă Bartholo încă de departe, de când l-a văzut. „Domnul m-a salvat în harul Său. Bucura-te împreună cu mine. Dumnezeu l-a iertat pe fiul risipitor. Dragostea Lui este atât de mare; trebuie să-L vestim în lumea întreagă!”

Puteti să vă închipuiți bucuria slujitorului Domnului când a constatat o lucrare a lui Dumnezeu așa de reală și de promptă în inima rece și atât de revoltată până acum a acestui tânăr ...? Ceea ce face Dumnezeu este minunat! Ni se pare uneori că lucrează prea repede, iar alteori, dimpotrivă, că lucrează prea încet, dar ne înșelăm. Întotdeauna intervine înțelepciunea Sa și dragostea Sa eternă și El nu Se înșeală niciodată. Când vom contempla drumul parcurs și vom înțelege ansamblul lucrării Sale, nu va mai fi loc în sufletele noastre decât pentru laudă și adorare.

Bartholo slujise din toată inima sa primului său stăpân, Satan, însă, începând din acea zi, s-a pus cu trup și suflet în slujba Domnului Isus. Nefiind împăcat că era el însuși credincios, ardea să împartă cu alții comoara pe care o găsisese. Le-a vorbit despre Domnul Isus părinților săi, prietenilor, clienților tatălui său: nu-l oprea nici un obstacol. Batjocoritorul de altădată devenise un evanghelist.

Avea voce frumoasă și știa să cânte la diverse instrumente. Odinioară obișnuia să cânte refrenuri ușurate în cârciumi și baruri, însă din momentul convertirii și-a consacrat talentul de muzician Domnului, Celui care i l-a dat. Dimineața și seara cânta acompaniindu-se de chitară, momente când vecinii se înghesuiau în jurul ferestrei sale, ca să nu piardă nimic din accentele muzicale. Era atunci ocazia potrivită pentru Bartholo ca să vorbească despre harul și dragostea lui Dumnezeu. Adesea copiii vecinilor se grupau în jurul fotoliului său. Captiva atenția tinerilor ascultători și niciodată nu le permitea să plece înainte de a le fi citit și a-i fi învățat câteva versete din Cuvântul lui Dumnezeu. Își folosea răgazurile sale ca să graveze ornamente pe lamele săbiilor sau ale spadelor. A devenit foarte îndemânatic în această meserie, iar negustorii și argintarii plăteau bine. Banii câștigați în acest mod erau destinați pentru serviciul Stăpânului său. După ce pune deoparte o sumă pentru părinții săi, împărțea restul cu cei pe care persecuția îi ducea la mizerie.

Astfel au trecut cațiva ani...

Francisc I (1515-1547), suveran nestatornic și imoral, după ce i-a favorizat pe hughenoți, a devenit cel mai crud dușman al lor. Rugurile se înălțau în toată Franța. Regele nu avea decât un scop: să stăvilească cu orice preț „erezia luterană”. Pentru aceasta a interzis, amenințând cu pedeapsa cu moartea, citirea Bibliei sau a altor lucrări ale reformatorilor. Toate exemplarele pe care le descopereau erau arse în piața publică prin mâna călăului. Pastorii hughenoți erau hărțuiți dintr-un loc în altul, peregrinând prin munți, iar cei care puteau, părăseau țara pentru a se refugia în Olanda sau în Anglia. Alții, nevrând să se despartă de frații lor, se confruntau cu închisoarea, din care, după o judecată sumară, erau scoși pentru a fi omorâți într-un mod crud. Cu toate piedicile, zelul hughenoților nu se răcea. Nemaîîndrăznind să predice în public, ei încercau prin alte mijloace să facă cunoscută vestea bună a mântuirii, prin credința în Domnul Hristos.

Într-o noapte de toamnă târzie, cațiva „îndrăzneți” ai noii doctrine au lipit pe clădirile publice și pe străzile principale ale Parisului afișe imprimate cu principiile credinței creștine. În zilele noastre, în secolul libertății și al toleranței, procedeul poate părea discutabil, dar să ne amintim că, în timpul acela, predicarea Evangheliei întâmpina mari dificultăți.

Mare a fost mirarea parizienilor la vederea acestor afișe peste tot. Grupuri de curioși se adunau să le citească și să le comenteze textul. Preoții, scoși din fire, căutau cu energie pe autorii acestui atentat împotriva Sfintei Biserici romane. Printre primele case cercetate a fost cea a lui Bartholo. Se știa bine că infirmul nu putuse singur să pună afișele, dar îl bănuiau implicat în aceasta.

Bartholo era așezat în locul lui obișnuit, lângă fereastră, cand o trupă de soldați a pătruns în prăvălioară.

„Ridica-te!”, i-a strigat aspru comandantul.

„Nu pot, domnule!” a răspuns blând Bartholo. „Unul Singur ar avea puterea să mă facă să pot sta în picioare. Eu sunt paralizat!”

Comandantul s-a întors cu un gest de umor și a ordonat oamenilor săi să scotocească toată casa. Câteva afișe au fost găsite într-o casetă unde își păstra Bartholo hărțile. Aduceți pe acest eretic abject! – a ordonat comandantul. Și, triumfând de o bucurie răutăcioasă, soldații trăgeau de acum în urma lor, de-a curmezișul străzilor, pe nenorocitul infirm care nu putea să le opună nici cea mai mică rezistență.

Împreună cu alți șase prizonieri, Bartholo a fost aruncat într-o carceră întunecoasă. A doua zi, cei șapte prieteni s-au înfățișat deja în fața tribunalului și, după un aparent interogatoriu, au fost condamnați să moară pe rug. La auzul acestei teribile sentințe, Bartholo și tovarășii lui nu lăsau să se arate nici o emoție. Fericți și încrezători, știau în Cine au crezut și erau fericți să sufere pentru Numele Celui care-și dăduse viața pentru ei.

Infirmul, care din cauza slăbiciunii sale corporale ar fi avut cel mai mare motiv să se plângă de cruzimea persecutorilor, nu gândea decât să-i ajute și să-i încurajeze pe prietenii săi. Îi consola prin răbdarea și calmul său, îndreptându-le ochii spre Salvatorul care a promis că va fi cu ai Săi până la capătul drumului. Ca să lovească poporul cu o spaimă corectivă, Parlamentul a decis să-i execute pe prizonieri în locuri și momente diferite.

Ziua de 13 noiembrie 1534 a fost fixată pentru supliciuul lui Bartholo. Pentru că nu putea merge, l-au pus într-o căruță care a traversat încet principalele cartiere ale orașului. Cu rafinament de cruzime s-a ordonat ca întreg cortegiul să treacă prin fața casei părintești a condamnatului, casă în care fusese altădată atât de necăjit, în care, mai târziu, cu toate suferințele fizice, a cunoscut bucuria de nespus pe care lumea nu o poate da.

Rugul era deja pregătit când a ajuns căruța la locul execuției. Bartholo a fost pus culcat pe lemn și îndată flăcările au făcut să se audă trosnetul sinistru.

„Mărați focul!”, striga ofițerul care dirija lucrarea. „Sentința prevede că ereticul blestemat trebuie să ardă încet!” Dar Bartholo nu auzea nimic; s-ar putea crede că nu simțea arsura flăcării; mainile îi erau împreunate, privirile îndreptate în sus și de pe buzele lui a scăpat o rugăciune fierbinte către Cel care l-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru el.

Mulți dintre prietenii și frații de credință ascunși prin mulțime au vrut prin prezența lor să susțină până la sfârșit curajul martirului. Ei plângeau și tremurau la vederea flăcărilor care se ridicau mereu mai sus și care în curând aveau să învăluie tot rugul. Dar Bartholo? Ah! Ce fericire pentru el! Câteva momente de luptă și de suferință și apoi bucuria Domnului. Pentru el, cununa vieții! Pentru el, întâmpinarea cu

cuvintele: „Bine, rob bun și credincios!” (Matei 25.21). „Deoarece socotesc că suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie comparate cu gloria viitoare, care va fi descoperită față de noi” (Romani 8.18).

Mai mult de patru secole s-au scurs din ziua în care Barthelemy Milon a suferit moartea pentru Domnul care îl iubise și pe care Îl iubea. Venirea Domnului este aproape; încă foarte puțin timp și toți cei care vor fi găsiți credincioși vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor.

Nu există trei drumuri! „Iată, îți pun azi înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul ... alege viața, ca să trăiești ...” (Deuteronom 30.15-19).

clickbible.org